

Kasjtanka

Tsjechov heeft een verhaal geschreven over Kasjtanka, een jonge hond. Ze woonde bij haar baasje, Loeka Aleksandrytsj de meubelmaker en zijn kind, Fedjoesjka. Ze woonden in een huis dat tot de nok toe was volgepakt met spullen! Loeka, de meubelmaker had een werktafel, een werkbank, een berg houtkrullen, schaven, beitels, vijlen, een kooi met een vogeltje erin en nog veel meer. Het rook er lekker naar lijm en lak en zaagsel.

Op een dag ging Loeka, haar baas, naar de stad en hij had Kasjtanka meegenomen. Samen liepen ze in de sneeuw door de straten van de stad. Plotseling klonk er luide muziek. Er kwam een regiment soldaten voorbij gemarcheerd en die arme Kasjtanka rende hevig geschrokken naar de andere kant van de straat. Maar toen de soldaten en de luide muziek verdwenen waren, kon Kasjtanka haar baasje nergens meer vinden...

Inmiddels ging het steeds harder sneeuwen. Kasjtanka ging tegen een deur van een huis aanzitten en jankte zielig. Terwijl het laagje sneeuw op haar rug steeds dikker werd, viel ze van pure uitputting in slaap. Die arme Kasjtanka...

Plotseling ging de deur van het huis open en een dikke, kleine man stapte naar buiten. Hij stapte bijna op Kasjtanka en vroeg geschrokken: "Ach, jij arme stakker, heb ik je bezeerd?" De meneer had een hoge hoed op en zijn lange bontjas hing open. Maar zijn stem klonk vriendelijk. Kasjtanka likte zijn hand en begon zielig te janken. Toen nam de lieve meneer haar mee naar zijn huis. "Want", zo zei hij: "misschien kan je mij nog van pas komen!"

Nog geen half uur later zat Kasjtanka in een grote warme kamer en keek hoe de onbekende man lekker zat te eten. Hij zag dat ze met hongerige ogen naar hem keek en gaf haar ook lekker te eten. Toen Kasjtanka haar kleine buikje vol en rond had gegeten werd ze vreselijk slaperig. Nadat haar nieuwe baas zijn sigaar had gerookt, haalde hij een matje tevoorschijn. Daar mocht Kasjtanka op slapen. Kasjtanka strekte zich uit en sloot haar ogen. Ze dacht aan Fedjoesjka, het kindje van haar vroegere baasje dat met haar speelde, terwijl de meubelmaker schaafde of hardop de krant las. En toen ze in slaap viel hoorde ze een warme dromerige stem in haar kopje die zei: "Lieve Kasjtanka, waar hoor jij thuis? Ga toch op zoek naar je huis!"

Toen Kasjtanka de volgende morgen wakker werd, was het al licht. Ze wandelde door de kamer: in de zijkamer sliep de onbekende man van gisteren onder een flanellen deken. Een andere deur leidde naar een klein vertrek. Toen Kasjtanka er naar binnen liep, kwam een grote gans sissend met gespreide vleugels op haar af. In de hoek lag een witte kater. Zodra hij Kasjtanka zag, sprong hij op, kromde zijn rug en zette al zijn haren overeind. Kasjtanka schrok en begon hard te blaffen!

"Wat is dat hier allemaal?" vroeg de meneer boos, omdat hij door het lawaai wakker was geworden. In zijn kamerjas kwam hij het kamertje met de dieren binnen, liep naar de kater toe en vroeg streng: "Fjoder Timofejitsj, wat is er aan de hand? Ga direct weer liggen in je mand!" En de grote gans riep hij toe: "Iwan Ivanytsj, op je plaats!" Zo leerde Kasjtanka haar nieuwe huisgenoten kennen: Fjoder, de kater en Iwan de gans. Zelf kreeg ze van haar nieuwe baas ook een nieuwe naam: Tjotka, wat 'tantetje' betekent.

Iets later begon de onbekende man allemaal acrobatische kunstjes te oefenen met de gans. Toen klonk er ineens geknor... de deur ging open en een zwart, afschuwelijk mormel van een varken kwam de kamer binnen. Kasjtanka vond het een gevaarlijk beest en begon luid te grommen. Zonder zich iets van Kasjtanka's gegrom aan te trekken, besnuffelde het varken haar en knorde er vrolijk op los. De baas riep: "Fjoder Timofejitsj, mag ik je verzoeken?" De kater kwam lui en langzaam overeind en sjokte toen op zijn gemak naar het varken toe.

"Laten we beginnen met de Egyptische piramide," zei de baas. "Een... twee... drie!" Bij drie sloeg Iwan, de gans met zijn vleugels en sprong op de rug van het varken. Op hetzelfde moment sprong Fjoder, de kater, bovenop de gans. Daarna liet de dikke, kleine man de drie dieren rondjes lopen, net zo lang tot ze niet meer van elkaar af tuimelden.

Zo gingen er vele dagen en zelfs maanden voorbij. De man ging 's avonds gewoonlijk het huis uit en nam dan de gans en de kater mee. Tjotka, want ja, zo heette Kasjtanka nu, bleef alleen achter op haar matje en werd hoe langer hoe verdrietiger. Ze was eenzaam en had heimwee. In haar dromen doken ook steeds vaker twee schaduwen van mensen op. Dan kwispelde Tjotka en herinnerde ze zich dat ze die twee kende van vroeger en dat ze zielsveel van ze hield. Als ze dan in slaap viel, rook ze weer de geur van lijm en schaafsel en lak. En een lieve warme stem in haar kopje zei dan zacht: "Lieve Kasjtanka, waar hoor jij thuis? Ga toch op zoek naar je huis!"

Op een dag leerde de kleine dikke man Tjotka (Kasjtanka) ook tot circustrucjes. Ze leerde op haar achterpoten te lopen en te staan, wat ze ongelooflijk leuk vond. Ze leerde goed en snel en ze barstte bij elk geslaagd kunstje in luid, geestdriftig geblaf uit. Haar nieuwe baasje was ook dolenthousiast en wreef zich in de handen. "Een talent! Wat een talent!" riep hij aldoor. "Je zult beslist succes hebben!"

Op zekere nacht ging de gans Iwan dood. De man zei verdrietig tegen Tjotka en Fjoder: "Hij is dood! Mijn arme Iwan! Mijn lieve beestje en goede kameraad, hij is er niet meer. Wat moet ik zonder hem?". Hij hilde dikke tranen.

De volgende morgen liep de man de kamer in en zei: "Vandaag neem ik Tjotka en Fjoder mee. Tjotka, jij neemt bij de Egyptische piramide de plaats innemen van Iwan,

de gans. Nu al! Veel te snel! We moeten nog heel wat instuderen, anders gaat het optreden helemaal mis en lachen de mensen ons uit!" De man nam Tjotka, Fjoder en het varken mee naar een circustent. Daar veranderde de lieve meneer zich in een man met een sneeuwwit gezicht, met een rode neus en een grote, lachende mond! Hij zette een rode pruik met krulletjes op zijn kop en trok een grappig pak aan. Hij was een clown! Toen kuste hij zijn Tjotka en Fjoder en liet ze in een koffer stappen ... en toen was alles donker...

Die arme Tjotka was verlamd van schrik en kon geen kik meer geven. De koffer schommelde en schudde heen en weer... Toen weerklonk er ergens vaag een daverend applaus en gejuich. Je kon mensen horen klappen, en de baas beantwoordde het gebrul met een schaterende lach en riep: "Haaaaa," riep hij uit, "hooggeëerd publiek! Ik kom net van het station. Mijn grootmoeder heeft me een erfenis nagelaten. In de koffer zit iets heel zwaars - vast en zeker goud - laten we hem eens openmaken en kijken wat er in zit..." De koffer klapte open en een fel licht sloeg Tjotka in de ogen. Het publiek riep luid "Ooooooh!", en toen klonk er een heldere kinderstem, die riep: "Papa! Maar dat is toch Kasjtanka!". "Hoe is het mogelijk? Dat is inderdaad Kasjtanka!" bevestigde de stem van de meubelmaker.

Tjotka keek naar de kant waar haar naam geroepen werd. "Kasjtanka, Kasjtanka!" Twee gezichten keken haar in de ogen... een bebaard mannengezicht en een kindergezichtje met bolle wangen. Kasjtanka moest ineens weer denken aan het volgepakte huis waar het zo heerlijk rook naar lijm en schaafsel en lak. Ze sprong op en rende uitbundig blaffend op de gezichten af. Er barstte een oorverdovend gebrul los, er werd gefloten en gejoeld, en boven alles uit klonk een schelle kinderstem: "Kasjtanka! Kasjtanka!" Tjotka sprong al over de afscheiding heen, dan op iemands schouder, in een loge, tegen een hoge wand op, maar ze gleed weer omlaag... Daarna ging ze van de ene hand in de andere over, likte vingers en gezichten, kwam steeds hoger en bereikte uiteindelijk de twee mensen die ze zo had gemist. Zo vond Kasjtanka haar baasjes weer terug, Loeka en Fedjoesjka.

Een halfuur later liep Kasjtanka op straat achter ze aan en ze rook de vertrouwde geur van lijm en lak en zaagsel. Naast Loeka liep Fedjoesjka, die zijn vaders pet op had. Kasjtanka keek naar hun ruggen en hoorde hoe een lieve warme stem tegen haar zei: "Lieve Kasjtanka, hier hoor jij thuis. Ga met ons mee naar huis!"